

Bir asır sonra gelecek o zat: Mehdi

Risâle-i Nûr'da ifâde edilen "bir asır sonra gelecek o zât ..." cümlesi hakkında farklı mülâhazalar var. Bedüzzamân Hazretleri bir asır sonra gelecek zât ifâdesi ile elbette ki önemli bir hâdisenin vukû'unu bildirilmektedir. Ancak sırr-ı imtihân gereği de mes'ele net değildir ve perdelenmiştir. Hikmet-i ibhâm da bunu gerektirir. Çünkü din bir imtihândır, akla kapı açar, irâdeyi elden almaz. Bu önemli bir kâidedir. Özellikle vukû'ât-ı âhîr zamâna ait hâdiseler perdeli ve mübhemdir. Bu nedenledir ki "bir asır sonra gelecek o zât" ifâdesi üzerinde de tam bir ittifak olamamış, farklı yorumlar ve algılamalar olmuştur.

"Farazâ hakîkî beklenen ve bir asır sonra gelecek o zât dahi bu zamanda gelse...[1]" diyen Bedüzzamân Hazretleri bir asır sonra gelecek o zât için Birinci Şua, Yirmi Sekizinci Ayette şöyle diyor: Sûre-i Tevbe'de "Allah'ın nûrunu üflemele söndürmek isterler. Allah nûrunu tamâmlamaktan başka birşeye râzı olmaz—kâfirler istemese de..[2]" âyetindeki "Allah'ın nûrunu üflemele söndürmek isterler. Allah ise nûrunu tamâmlamaktan başka birşeye râzı olmaz...[3]" cümlesinin tefsîrini yaparak son paragrafta şöyle bir açıklama yapıyor.

Eğer şeddeli "mim" dahi şeddeli lâm'lar gibi bir sayılsa, o vakit bin iki yüz seksen dört (1284) eder. O tarihte Avrupa kâfirleri devlet-i İslâmiyenin nûrunu söndürmeye niyet ederek on sene sonra Rusları tahrîk edip Rus'un "doksan üç (93)" muhâbebe-i meş'umesiyle âlem-i İslâmın parlak nûruna muvakkat bir bulut perde ettiler. Fakat bunda Resâilî'n-Nûr şakirtleri yerinde Mevlâna Halid'in (ks) şakirtleri o bulut zulümâtını dağıttıklarından, bu âyet bu cihette onların başlarına remzen parmak basıyor. Şimdi hatıra geldi ki, eğer şeddeli lâm'lar ve "mim" ikişer sayılsa, bundan bir asır sonra zulûmatı dağıtacak zâtlar ise, Hazret-i Mehdi'nin şakirtleri olabilir.[4]" Demek ki bir asır önce Resâilî'n-Nûr şakirtleri yerinde Mevlâna Halid'in (ks) şakirtleri o bulut zulümâtını dağıtmışlar. Öyleyse bundan bir asır sonra zulûmatı dağıtacak zâtlar ise, Hazret-i Mehdi'nin şakirtleri olacakmış. Elbette ki Hazret-i Mehdi daha önce gelmiş olmalı ki şakirtleri ondan sonra oluşsun ve bir asır sonraki o bulut zulümâtını dağıtsın.

Bu noktada şöyle bir îzâhat yapmak gerekirse;” Rus’un “doksan üç (93)” muhâbe-i meş’umesi 1877 tarihinde vukû’ bulmuştur. Bu tarihte Ruslar İstanbul’a 13 km kala Çatalca’ya kadar gelmiş ve İslâm’ın nûrunu söndürmeye teşebbüs etmişlerdir. Bedüzzamân Hazretleri “ Fakat bunda Resâilî’n-Nûr şakirtleri yerinde Mevlâna Halid’in (ks) şakirtleri o bulut zulûmâtını dağıttıklarından, bu âyet bu cihette onların başlarına remzen parmak basıyor.” tespitini yapmıştır. 1877’den bir asır sonraki 1977’de vukû’ bulacak olan ve dinsizlik kuvveti olan Bolşevikliğin bir parti ile memlekete hâkim olmaya bütün kuvveti ile çalıştığı 1977 senesinde yine Bedüzzamân Hazretleri’nin haber verdiği “Şimdi hatıra geldi ki, eğer şeddeli lâm’lar ve “mim” ikişer sayılsa, bundan bir asır sonra zulûmatı dağıtacak zâtlar ise, **Hazret-i Mehdînin** şakirtleri olabilir.” hâdisesi vukû’ bulmuştur. Eğer bu fırka tek başına, iktidâra gelse, hem dinsizlik kuvveti bu memlekete hâkim olacak, hem de Bedüzzamân Hazretleri’nin “bu asil Türk milleti ihtiyârıyla o partiyi kat’iyen iktidâra getirmeyecek.[5]” cümlesi tekzib edilerek Risâle-i Nûr’a büyük zarar olacaktı. İşte tâ 1877’de İstanbul’a 13 km kala bir asır öncesinde bir önceki müceddid olan Hz. Mevlana Halid (ks) ve talebeleri Rus’un o meş’um zulûmatını durdurup dağıtmış ve bu tarihten tam bir asır sonraki dinsizlik zulûmatını ise Hazret-i Mehdînin şakirtleri hem de 13 vekil kala dağıtmış ve durdurmuştur. Böylece “bu asil Türk milleti ihtiyârıyla o partiyi kat’iyen iktidara getirmeyecek.” hakîkati de Risâle-i Nûr satırları arasında hakkâniyetini muhâfaza etmeye devam etmiş ve de edecektir inşaallah.

Bedüzzamân Hazretleri’nin “bir asır sonra gelecek o zât”, “Şark tarafından bir nûr zuhûr edecek, bid’alar zulûmâtını dağıtacak. Ben böyle bir nûrun zuhûruna çok intizâr ettim ve ediyorum. Fakat çiçekler baharda gelir. Öyle kudî çiçeklere zemin hazır etmek lâzım gelir. Ve anladık ki, bu hizmetimizle o nûranî zâtlara zemin ihzâr ediyoruz. [6]” gibi ifâdeleri Risâle-i Nûr Külliyyatının müteferrik yerlerinde beyan buyrulur. Bu cümlelere parça parça ve cüz olarak bakılırsa aldanılır ve yanlışlara düşülebilir. Çünkü sırr-ı imtihân ve hikmet-i ibhâm perdeli olmayı zarûrî kılar. Hâlbuki Risâle-i Nûr Külliyyatı detaylıca ve derinlemesine tedkik edildiğinde bu hikmet-i mübhem perdesinin aralandığı görülecektir. Barla Lâhikası’nda Bedüzzamân Hazretleri’nin Küçük Ali isminde bir talebesinin mektubundaki haşiyenin bu mes’eleyle hallettiği görülecektir. Şöyle ki: “Asırlardan beri beklenen ve muntazır kalınan zât, Risâle-i Nûr imiş. Hatta Üstâd’ın kendisi de bir zaman böyle bir zâtın geleceğine muntazır imiş.[7]” Demek ki Bedüzzamân Hazretleri’nin “bir asır sonra gelecek o zât” ifâdelerinin hikmeti, Risâle-i Nûr imiş.

Hem Şualar, Yedinci Şua’da “o adam, adam değil, Risâle-i Nûr’dur.” şeklinde Bedüzzamân Hazretleri’nin ifâdesi de çok ma’nîdârdır. Şöyle ki: “Sonra, o seyyah-ı âlem asırlarda gezerken, Müceddid-i Elf-i Sâni İmâm-ı Rabbânî Ahmed-i Farûkî’nin medresesine rast geldi, girdi, onu dinledi. O imâm, ders verirken; hem diyordu: “Eski zamanda, büyük zâtlar demişler ki: ‘Mütekelliminden ve ilm-i kelâm ulemâsından birisi gelecek, bütün hakâik-i îmâniye ve İslâmiyeyi delâil-i akliye ile kemâl-i vuzûhla ispat edecek.’ Ben istiyorum ki, ben o olsam, belki (HAŞİYE) o adamım.[8]” İşte bu cümleye Bedüzzamân Hazretleri bir haşiyeye koyarak çok mühim ve hikmet-i ibhâm perdesini aralayacak hakîkati ders vermektedir. İşte o Haşiyeye: “Zaman ispat etti ki, o adam, adam değil, Risâle-i Nûr’dur. Belki ehl-i keşif Risâle-i Nûr ehmiyetsiz olan tercümanı ve nâşiri sûretinde keşiflerinde müşâhede etmişler, “bir adam” demişler.[9]”

O bahsedilen adam ve şahıs elbette ki maddî bir şahıs değildir. Risâle-i Nûr talebelerinin tesânüdünden hâsıl olan ve onların şahs-ı mânevîsini temsil eden Nûrânî ve mânevî şahıstır. Onun için sonra gelecek ibrâlerini müşahhas bir şahsa tatbik etmek Risâle-i Nûr hakikatlerine ve metoduna uygun düşmez. Çünkü Bedüzzamân Hazretleri “bütün vazîfelerimi şahs-ı mânevînize bırakmıştım.[10]” demektedir. Hem de “Üstâdımız olan şakirtlerin şahs-ı mânevîsi nâmına istiyorum.[11]” veya “Vazîfem bitmiş gibi bana geliyor. Sizin vazîfeniz devam ediyor.[12]” ifâdeleri ile sonra gelecek olan ve bir zamanlar muntazır olup, sonra gelecek dediği o zât’ın Risâle-i Nûr ve şakirtlerinin şahs-ı mânevî olduğunu açık ve net olarak ifâde ediyor. Kastamonu Lâhikası’nda da “Terfi-i makâm ve rütbe için bizlere bir fermân-ı şâhâne mânevî bir cânıpten geliyor, kemâl-i hürmetle ellerinden tutup bize getiriyorlardı. Biz baktık ki, o fermân-ı âli Kur’ân-ı Azîmüştân olarak çıktı. O halde bu mânâ kalbe geldi: Demek Kur’ân yüzünden Risâle-i Nûr’un şahs-ı mânevîsi ve biz şakirtleri, bir terfi ve terakki fermânını âlem-i gayptan alacağız.[13]” denilmektedir. Burada da Üstâd Hazretleri Risâle-i Nûr’un şahs-ı mânevîsi içersinde biz şakirtleri diyerek, bir terfi ve terakki fermânının âlem-i gayptan alacak olanın “Risâle-i Nûr’un şahs-ı mânevîsi ve biz şakirtleri” olduğunu açıkça gösteriyor.

Ayrıca Emirdağ Lâhikası’nda “Kendimizi değil, Risâle-i Nûr’un şahs-ı mânevîsini ehl-i îmâna gösteriyoruz.[14]” demesi ve On Beşinci Şua’da üçüncü medrese-i Yusufiyenin el-Hüccetü’z-Zehrâ ve Zühretü’n-Nûr olan tek dersini dinleyen Nûr şakirtlerinin bir takriznâmesinde kendisi için “Envâr-ı Muhammediyeyi (asm) ve maarif-i Ahmediyeyi (asm) ve füyuzât-ı

şem'-i İllâhîyi en müşa'şa bir şekilde parlatması ve Kur'ânî ve hadîsi olan işarât-ı riyaziyenin kendisinde müntehî olması ve hitabât-ı Nebeviyeyi (asm) ifade eden âyât-ı celîlenin riyażî beyanlarının kendi üzerinde toplanması delâletleriyle o zât hizmet-i îmâniye noktasında risaletin bir mir'ât-ı mücellâsı ve şecere-i risaletin bir son meyve-i münevveri ve lisân-ı risaletin irsiyet noktasında son dehan-ı hakîkatı ve şem-i İllâhînin hizmet-i îmâniye cihetinde bir son hâmil-i zîsâdeti olduğuna şüphe yoktur." diye yazılan mektuba "Benim hissemi haddimden yüz derece ziyâde vermeleriyle berâber, bu imza sahiplerinin hatırlarını kırmaya cesaret edemedim. Sükût ederek o medhi Risâle-i Nûr şakirtlerinin şahs-ı mânevîsi namına kabul ettim.[15]" diyen Üstâd Bedüzzamân Hazretleri elbette ki bir hakîkatı ifâdeyle, kendisinin de sonra gelecek olan o şahs-ı mânevînin bir şakirdi olarak telakki ediyor. Yanlış basmamak ve hakkın hatırını da yüksek ve yüce tutmak için bütün külliyatta devamlı kendi şahsını azlediyor ve sonra gelecek olan Risâle-i Nûrun şahs-ı mânevîsini ve o şahs-ı mânevîyi temsil eden has şakirtlerin şahs-ı mânevîsini nazarlara sunuyor ve o şahs-ı mânevînin "Ferîd" makâmına mazhâr olduğunu ve o şahs-ı mânevînin de hiç bir makâmın tasarrufu altına girmeye macbûr olmadığını beyan ediyor.

Emirdağ Lâhikası mektuplarından birisinde de üç vazîfenin şahs-ı mânevî tarafından yapacağını net olarak söylemektedir. "Çok defa mektuplarımda işaret ettiğim gibi, Mehdî-i Âl-i Resûlün temsil ettiği kudsî cemaatinin şahs-ı mânevîsinin üç vazîfesi var. Eğer çabuk kıyamet kopmazsa ve beşer bütün bütün yoldan çıkmazsa, o vazîfeleri onun cemiyeti ve seyyidler cemaati yapacağını rahmet-i İllâhiyeden bekliyoruz. Ve onun üç büyük vazîfesi olacak:[16]" Buraya göre sıralama gayet net ve açıktır.

Şöyle ki;1.Mehdî-i Al-i Resûl var. 2.Mehdî-i Âl-i Resûlün temsil ettiği kudsî cemaat var. 3.Mehdî-i Âl-i Resûlün temsil ettiği kudsî cemaatinin şahs-ı mânevîsi var. 4.Mehdî-i Âl-i Resûlün temsil ettiği kudsî cemaatinin şahs-ı mânevîsinin üç vazîfesi var.

"Hem bu üç vezâifi birden bir şahısta, yahut cemaatte bu zamanda bulunması ve mükemmel olması ve birbirini cerh etmemesi pek uzak, âdetâ kabil görülmüyor. Âhîrzamanda, Âl-i Beyt-i Nebevînin (asm) cemaat-i Nûrâniyesini temsil eden Hazret-i Mehdîde ve cemaatindeki şahs-ı mânevîde ancak içtimâ' edebilir.[17]" tespiti de büyük bir hakîkatı ifâde ediyor.

Çünkü mânevî fütûhât yapmak ve zulûmâtı dağıtmak zaman ve zemin hemen hemen gelmesi ve Risâle-i Nûr'un şimdiye kadar fütûhâtı ve zındıkların ve dalâletlerin savletlerini kırması ve yüz binler bîçarelerin îmânlarını kurtarması ve herbiri yüze ve bine mukâbil yüzer ve binler hakîkî mü'min talebeleri yetiştirmesi, Muhib-i Sâdıkın ihbârını aynen tasdik etmiş ve vukû'atla ispat etmiş ve ediyor, inşaallah daha edecek. Ve öyle kökleşmiş ki, inşaallah hiçbir kuvvet Anadolu'nun sinesinden onu çıkaramaz. Tâ âhîrzamânda, hayatın geniş dairesinde, asıl sahipleri, yani Mehdî ve şakirtleri Cenâb-ı Hakkın izniyle gelir, o daireyi genişlettirir ve o tohumlar sümbüllenir.[18]" Demek ki hayatın geniş dâiresinde de vazîfe yapacak olan ve sonra gelecek olan zât, Mehdîden sonra şakirtleri ve o şakirtlerin şahs-ı mânevîsidir.

Öyleyse Bedüzzamân Hazretleri'nin yukarıya aldığımız ifâdeleri ile anlıyoruz ki beklenen zât, Risâle-i Nûr ve Risâle-i Nûr şakirtlerinin tesânüdünden meydana gelen şahs-ı mânevîdir ki Üstâd'da "bütün vazîfelerimi şahs-ı mânevînize bırakmıştım" diyerek bunu ifâde etmektedir. Hatta On Beşinci Lem'a olan Fihrist Risâlesindeki Takrîzde "Demek Nûr Risâleleri o gelecek Zâtın bir müjdecisi, bir talebesidir."denilmektedir. Aynı Takrîzde "Siyâset âlemindeki safhayı mukaddeme-i meşrûtiyette İstanbul'a bir talebesinin gelmesiyle..." ve "Ankara hükûmeti Risâle-i Nûr'un o şakirdini Ankara'ya dâvet etmişti." Sonra da "Risâle-i Nûr yüzbinler ve milyonlar gönülde "Üstâdım, Üstâdım" denilerek milyonlar kalblerde kurulan mânevî tahta oturmuş ve böylece Risâle-i Nûr kalblerin bir sultanı olmuştur.[19]" Cümleleri bizlere bu konuda daha fazla ışık tutan cümleler olarak Risâle-i Nûr Külliyatında yerini almış görünüyor. Ayrıca Üstâd Hazretleri Sekizinci Şua'da "Bedüzzamân" lâkabı benim değildi. Belki Risâle-i Nûr'un mânevî bir ismiydi; zâhir bir tercümanına âriyeten ve emâneten takılmış. Şimdi o emânet isim, hakîkî sahibine îade edilmiş.[20]" diyerek çok mühim bir mes'eleyi nazar-ı fikrimize sunarak hikmet-i ibhâm perdesinin aralanmasına vesîle olmuştur.

İşte Risâle-i Nûr Külliyatının müteferrik yerlerinde çokça bahsedilen "sonra gelecek o zât" veya "o zât" gibi ifâdeler sırr-ı imtihân ve hikmet-i ibhâmı gerektiren sırlardır diye inanıyoruz. Risâle-i Nûr Külliyatının müteferrik yerlerinden parçalar birleştirilebilirse resmin tamâmının görüleceği hakîkatini de beyan etmek isteriz.

Dipnotlar:

[1] Kastamonu Lahikası,2006,s.114

- [2] Tevbe Sûresi, 9.32
- [3] Tevbe Sûresi, 9.32
- [4] Şualar,2005,s.1103
- [5] Emirdağ Lâhikası-II,2006,s.812
- [6] Mektubat,2005,s.628
- [7] Barla Lahikası,2006,s.239
- [8] Şualar,2005,s.264
- [9] Şualar,2005,s.265
- [10] Şualar,2005,s.777
- [11] Şualar,2005,s.787
- [12] Barla Lâhikası,2006,s.588
- [13] Kastamonu Lâhikası,2006,s.150
- [14] Emirdağ Lâhikası-I,2006,s.99
- [15] Şualar,2005,s.1036
- [16] Emirdağ Lâhikası-I,2006,s.455,56
- [17] Kastamonu Lâhikası,2006,s.268
- [18] Kastamonu Lâhikası,2006,s.141
- [19] On Beşinci Lem'a olan Fihrist Risâlesi, Takrîz
- [20] Şualar,2005,s.1141